

CHIA RẼ CHẾT LẺ TẼ

Đêm qua, 09/06, sau công bố kết quả sơ khởi bầu cử quốc hội Liên Âu ở Pháp, đảng cực hữu “Tập Hợp quốc gia” (RN) “của” ông Bardella về đầu với #32% số phiếu, so với #15% số phiếu của đảng cầm quyền “Phục Hưng” (Renaissance), Tổng thống Macron đã tuyên bố giải tán quốc hội Pháp: vòng 1 cuộc bầu cử (quốc hội Pháp) sẽ diễn ra trong 3 tuần nữa (30/6) và vòng 2: 7/7!

(kết quả chính thức sáng nay)

Nếu ngày 7/7, đảng RN (hay liên minh với các đảng cực hữu khác) chiếm đa số trong quốc hội, ông Bardella sẽ trở thành Thủ tướng nước Pháp: một Thủ tướng cực hữu đầu tiên dưới nền đệ V Cộng Hòa.

Trong chính trị, mọi chuyện đều có thể xảy ra nhưng, không nói đến quan điểm chính trị, tôi nghĩ là nước Pháp sẽ “không khá nổi” nếu ông Bardella trở thành Thủ tướng mặc dù ông gần như hội đủ các điều “nên” có của một chính khách: diện mạo, tác phong, ăn nói, v.v. Bởi vì: ông chưa có đủ khả năng (“kiến thức” + kinh nghiệm) để đảm nhiệm chức vụ này. Tôi thấy điều đó qua những phát biểu của ông ở Quốc Hội Liên Âu và gần đây nhất (tháng 5 rồi), qua cuộc tranh luận với Thủ tướng Atal. Ông Bardella trẻ tuổi nhưng chưa “quá” tài cao! Đành rằng “Thủ tướng lú nhưng cố vấn khôn” nhưng ai dám đùa với lửa? Bà Marine Le Pen, sếp ông Bardella, linh hồn của RN, có tuyên bố là ông Bardella sẽ là Thủ tướng nếu bà đắc cử Tổng thống năm 2027. Bây giờ mới 2024, bà Le Pen chưa (chắc) là Tổng thống thì chuyện ông Bardella trở thành Thủ tướng (?) là chuyện “trên trời rớt xuống”, dầu đó là điều đảng RN không ngớt đề cập, đòi hỏi, trong các cuộc vận động tranh cử quốc hội Liên Âu!

Không phải bà Le Pen không biết ông cháu Bardella (ông chung sống với Nolwenn Olivier, con gái bà chị cả Marie–Caroline của bà Marine) là đối thủ đáng gờm nhất trong sự nghiệp chính trị của bà, nhưng chuyện (sẽ) chọn ông Bardella làm Thủ tướng nếu bà

đắc cử Tổng thống, không phải là cái bánh ngọt bà cho ông cháu! Cái xác suất để ông Bardella trở thành Thủ tướng, và sẽ xóa mờ “Marine” trong chính trường Pháp, là một xác suất không nhỏ! Hơn ai hết, bà Le Pen biết khả năng của ông cháu: “nó lên thì mình tàn”! Cũng như ông Bardella không phải là không biết ý định của bà “dì vợ”: “bè ngoài thon thót nói cười / mà trong gian hiểm giết... ‘mình’ không dao”! Thôi thì: được làm “vua”, thua làm... cháu! Nên, coi vậy mà không phải vậy đâu!

Đây không phải là lần đầu, dưới chế độ Đệ ngũ Cộng Hòa, Tổng thống giải tán quốc hội: 2 lần với De Gaulle (1962/1968), 2 lần với Mitterrand (1981/1988), 1 lần với Chirac (1997).

Nếu ông De Gaulle thành công với 2 lần giải tán, củng cố chính phủ mình với “phe ta”, thì Mitterrand và Chirac, phải chấp nhận một chính phủ liên hiệp với đảng đối lập: Tổng thống (Tả) Mitterrand / Thủ tướng (hữu) Chirac/1988; Tổng thống (hữu) Chirac / Thủ tướng (tả) Jospin. Theo tôi, lần này, ông Macron sẽ theo bước De Gaulle (!)?

Dù gì, ông Macron cũng không có lựa chọn nào khác. Với một đa số “tương đối” trong Quốc Hội, nếu không bị bắt buộc phải sử dụng điều 49.3: chính phủ chịu trách nhiệm, thì cũng bị bắt chẹt bởi đảng Cộng Hòa LR để họ bỏ phiếu theo. Cứ “49.3” hoài thì quê quá, mất mặt bầu cua hết! Ở cương vị ông, tôi đã giải tán quốc hội từ lâu! Làm sao chịu nổi lời ong, tiếng ve, từ bên ngoài phe địch cũng như bên trong phe ta?!

Nhiều người (hữu) cho rằng ông Macron chơi với lửa. Tôi không nghĩ vậy. Bầu quốc hội Liên Âu, khác với bầu quốc hội Pháp. Chắc chắn là một số phiếu không bỏ cho đảng cầm quyền của Macron lần này chỉ là để cho ông biết rằng họ phản đối chính sách lèo lái con thuyền quốc gia của ông. Bỏ cho RN ở “Liên Âu” không có nghĩa là bỏ cho RN ở “Pháp”! Tây đằm... chán lắm! Đi bầu thì làm... biếng! Nhưng đến lúc thấy tương lai, quyền lợi mình bị đe dọa, thì bắt đầu “rét”, chịu khó đi bầu (và bầu đúng)!

Muốn RN lên cầm quyền ư?

– OK! Đấy muốn thì đây cho. Cho “biết đá, biết vàng”! Le Pen, Bardella không phải là Trump! Cho đến giờ, ngoài chính trị, họ không có một “succès” nào khác! Chỉ giỏi ở cái... miệng thôi! Chọn RN hử? – OK, có bầu thì có... chịu nhé! Mai một, kinh tế tuột dốc, thất nghiệp gia tăng, Putin có là thượng khách của chính phủ, thì đừng có bán “than” nhé!

Tôi đánh phé... dở ẹt! Bách chiến, bách... thua! Nhưng tôi đồng ý với ông Macron trong việc giải tán quốc hội Pháp. “Thà một phút ‘đau buồn’ rồi sẽ... sáng (?). Còn hơn buồn le lói suốt... 3 năm” (bầu cử Tổng thống 2027). “Có gan” không chỉ để làm giàu. “Có gan” còn để thành công trong chính trị! Hơn ai hết, người miền Nam chúng ta hiểu rất rõ điều này. Với ông bạn đồng minh nhón Hoa Kỳ!

Mỹ bỏ Nam Việt Nam vì Mỹ biết thế nào Nam VN cũng “thắng” (?). CS dai lăm: đánh dai, láo dai, “nổ” dai, nói dai, thù dai, v.v. Nhưng sự thật, bao giờ cũng là sự thật. Bản chất, bao giờ, cũng là bản chất! Trong cuộc chiến “ý thức hệ” 21 năm, miền Nam Cộng Hòa “thua”, nhưng không “thua”, miền Bắc CS “thắng”, nhưng không “thắng”. Vườn hàng xóm bao giờ cũng xanh cỏ hơn vườn nhà! Ở miền Nam, đảng phái, chính trị gia đối lập, phê phán, chống đối ào ào chính quyền ông Thiệu, đòi hỏi những chuyện khó có thể cho phép trong tình trạng đất nước chiến tranh thì, sau 1975, đa số không chỉ là những “hàng thần lơ lảo” (Dương văn Minh, Vũ văn Mẫu, Lý quý Chung, v.v.), mà còn là những người ngây thơ bị Hà Nội gạt. Không chỉ phe “đối lập” miền Nam, những người theo CS từ lúc trẻ, sau “hòa bình”, đều... xưng tội: “Bùng con mắt dậy, thấy mình... thơ ngây!”. Từ những Trương như Tảng, Dương Quỳnh Hoa, Chân Tín, Nguyễn Ngọc Lan, Châu tâm Luân, Nguyễn Hộ, Trần Độ, Tạ bá Tòng, Lê hiếu Đăng, Tiêu Dao Bảo Cự, Nguyễn Ngọc, v.v. cho đến các: Bảo Ninh, Dương thu Hương, Nguyễn quang Lập, Nguyễn Đóa (và cả Hoàng Phủ Ngọc Tường!), v.v.: tất cả đều chống sự thống trị của Hà Nội! Sau mấy năm sống chung, những người theo CS đều vỡ mặt trước sự thật, trừ một số “cán bộ” chấp nhận “vâng, dạ”, cúi đầu. Nguyễn hữu Thọ, Nguyễn thị Bình, v.v.!

Ông Macron chịu trách nhiệm về cái kết quả bầu cử quốc-hội-liên-Âu hôm qua: “tử chết tới bị thương” của đảng cầm quyền. Nhưng, theo tôi, chuyện giải tán quốc hội Pháp là chuyện ông phải làm! Chiếc Citroen “Phục Hưng” (đảng cầm quyền) không cách gì, một mình, lên dốc nổi, phải làm sạch (purger) máy xe lại thôi!

Nhưng ông Tổng thống Pháp tinh lăm, ranh lăm! Nếu đảng cực hữu RN (hay liên minh cực hữu) thắng lớn trong cuộc bầu cử quốc hội lần tới thì trách nhiệm trước lịch sử, không chỉ ở riêng ông, mà còn ở các đảng phái khác (tả, hữu ôn-hòa, v.v.).

“Đoàn kết” không “chết chum”. Nhưng “chia rẽ chết lẻ tẻ” là cái chắc!

Như kinh nghiệm đau thương “30/4” của miền Nam chúng ta!

BP

10/6/2024

Nguồn: Internet eMail by th chuyên

*Đăng ngày Thứ Hai, June 10, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*